A SUNAT CEASUL?

Motto: Vocea spiritului tutelar al Națiunii:

1.„Dreptul Națiunii înaintea tuturor!”

(Zalmoxis, primul legiuitor al Națiunii)

2. „Națiunea adevărată – noi o iubim aşa cum este, cum a făcut-o Dumnezeu, cum a ajuns, prin suferințele seculare, până în zilele noastre”.

3. „Dispozițiile ce ating viața juridică şi economică a nației trebuie să rezulte înainte de toate din suprema lege a conservării naționalității şi a țării”.

4. „Voim Statul național, nu Statul cosmopolit, nu America dunăreană. Voim ca stejarul stejari să producă, nu meri pădureți”.

(Mihai Eminescu – suflet din sufletul neamului)

„UNIUNEA EUROPEANĂ – MAREA AMĂGIRE” –

Aşa se intitulează o carte a doi autori englezi, apărută în Occident în urmă cu numai 8 ani (2003)[1].

Cartea a fost şi a rămas cea mai serioasă şi mai responsabilă analiză a istoriei secrete a „proiectului european” la care s-a lucrat discret dar mai ales secret, timp de 3 decenii, precum şi a construcției politice europene edificată pe baza lui, cu „paşi mărunți”, după cel de-al doilea război mondial. Conținutul cărții, expus cu metodă, erudiție şi bună credință, este excelent sintetizat în titlul ei, iar prima copertă (ed. Antet) îl întregeşte într-un mod semnificativ. Acest elaborat ştiințific a fost şi a rămas cel mai elocvent semnal de alarmă pentru amăgiții de până atunci dar şi pentru viitorii eventual candidați la „marea amăgire”, autorii având buna intenție de a-i trezi la realitate şi pe unii şi pe alții.

Nu ştim care a fost ecoul acestei cărți în Occident, dar la noi, după revoluția furată din decembrie 1989 s-a aruncat asupra ei vălul tăcerii aproape totale. Fiindcă avertismentul nu convenea nici autointitulatei „clase politice” ieşită din „marea năpârlire”, nici „baronilor” din partidele politice, încrâncenați într-o bătălie permanentă pentru Putere, nici parlamentelor intrate în „hora” celor propulsați la guvernare – şi toți se aflau sub indicațiile şi „monitorizarea” „parteneriatelor strategice” contractate între timp. Iar țara, sub regimurile care s-au succedat după

---

[1]. Cristopher Booker şi Richard North, *Uniunea Europeană – marea amăgire. Istoria secretă a construcției europene*, Ed. Antet, Bucureşti, 2004, trad. de Mihnea Columbeanu, 366 p.

principiul: „pleacă-ai noştri, vin ai noştri, noi ...", intrase sub devastatoarea „doctrină a şocului", într-o „eră" a „capitalismului dezastrelor".

Istoria noastră postdecembristă se desfăşura şi se desfăşoară sub această „umbrelă", demnă de „marea amăgire" pusă la cale, care deja cuprinsese înalte sfere europene. „Jos", omul de rând nu ştia ce se întâmplă, dar deja simţea şi vedea consecinţele. Astfel, şi la noi, la începutul anului 2007 a sosit „ceasul" în care lideri vremelnici, urmaţi operativ de un parlament „disciplinat", cedând suveranitatea naţională, au subscris sub cele două eufemisme – „aderare" şi „integrare" – „topirea" naţiunii etnice şi a Statului ei naţional într-un Superstat european numit, tot eufemistic, „Uniune", aşa cum reieşea cu claritate dintr-o „recomandare" a „Centrului" – „recomandarea otrăvită", cum titra un cotidian din Bucureşti –, deja lansată cu un an înainte (2006). Tot în 2007, prin politica educaţională s-a reconfirmat falsificarea identităţii noastre naţionale reale, deja operată anterior, din etapă în etapă, de alţi lideri vremelnici, convinşi de către „ştiinţificii" Academiei. Era un „preludiu", pentru ca „topirea" care urma, conform „recomandării", să nu fie atât de chinuitoare... Noul Superstat era deja direcţionat să devină „civic şi multicultural", fără vreo „culoare" naţională. Iar naţiunilor creştine ale continentului, intrate sau „aspirante" la o asemnea „topire", li se precizase, cu doi ani înainte (în 2005), să ştie că prin aceasta intră într-o „Europă post-creştină", încheindu-şi socotelile şi cu Dumnezeu, eventual trecând, Bisericile creştine, prin „faza" de sorginte ocultă, a „ecumenismului".

Cum reuşise până atunci, „marea amăgire" să „convingă" lideri vremelnici şi parlamente europene – arătau autorii, cu detalii de la ţară la ţară, în cartea citată.

Ai noştri, „aderând" şi „integrându-se", au vrut să fie şi dânşii, în primul rând cei mai „elite", cum se spune, „în rând cu lumea" şi să ia şi ei loc „la masa decidenţilor", cum deja spusese unul dintre ei.

La „vârful" U.E., „puseele naţionaliste" erau şi sunt dezaprobate şi combătute, deşi veneau şi vin continuu ştiri că micul fermier şi mica iniţiativă particulară nu suportă „binefacerile" aquis-ului comunitar suveran – legea supremă a „Uniunii" –, elaborat de tehnocraţii şi discipolii d-lui Jean Monnet iar ciobanii noştri mioritici au rămas speriaţi că vor dispărea, cu ciobănia lor cu tot. Sigur, vântul urma să sufle puternic în pânzele „celor mari", pentru îmbogăţirea bogaţilor şi sărăcirea în continuare a săracilor.

Care este acum situaţia specială a românilor ca naţiune şi ca popor, a României ca ţară – tentaţie istorică a multor încoronaţi pe care „lumea nu putea să-i mai încapă" –, a Statului nostru „naţional, unitar şi suveran", cum încă mai scrie în Constituţie? Cităm din „beneficiile" reale ale „aderării" şi „integrării", cu perspectiva „globalizării":

1.Naţiunea noastră etnică – „naţiunea adevărată”, cum îi spunea Eminescu – şi Statul ei naţional, cu suveranităţile deja cedate, urmează să se „topească”, conform „recomandării” U.E., în Suprastatul „civic şi multicultural” numit „Uniune”. De-a lungul istoriei, cele două valori supreme au fost continuu vizate să fie şterse, cu prioritate, de pe faţa pământului de către cei care şi-au arogat dreptul la dominaţia lumii.

2.Asupra poporului român în ansamblu – naţiunea etnică şi minorităţile naţionale –, după o recentă demonstraţie într-o carte avertisment, deja se desfăşoară, ca obiectiv strategic, *Holocaustul Împotriva Românilor*, alţii urmând să le ia locul în Dacia edenică[2].

3.După mersul actual al evenimentelor, România ca ţară, într-un viitor previzibil, ar fi sortită să dispară de pe hartă, în Spaţiul ei de azi, cât a mai rămas, urmând a se înscrie un număr de „regiuni de la Dunărea de jos”. Sau, poate, una singură în „Imperiul global” a cărui himeră „stăpânii lumii” deja au lansat-o.

4.În consecinţă, deja oameni zdraveni, buni de muncă, tineri şi mai puţin tineri, calificaţi şi mai puţin calificaţi, aruncaţi în şomaj sau ameninţaţi cu această perspectivă, pleacă în „lumea largă” după o bucată de pâine pentru ei şi pentru familii. Copii rămaşi acasă, în grija bunicilor sau a ... vecinilor, au început să se sinucidă de sărăcie şi de dorul părinţilor care nu mai vin iar bătrânii au devenit din nou „repetabila povară”, vorba poetului.

5.În sfârşit, multe încă sunt cuprinse în distrugătorul holocaust, dar încheiem cu primejdia ce decurge din faptul că în încrâncenata situaţie internaţională, cu „parteneriatele” pe care liderii vremelnici le-au contractat, spaţiul nostru încă naţional a devenit ţinta rachetelor într-un previzibil război. Am fost deja ameninţaţi în mod expers şi oficial, dar liderul cel mare ne tot asigură că ne aflăm sub protecţia scutului american, defensiv, antirachetă.

Situaţia este similară şi la alţi „aderaţi” şi „integraţi”.

*

Cu timpul însă, încheieturile „construcţiei europene” au început să scârţâie, căci reacţiile fireşti ale celor ce pătimesc sunt tot mai evidente – pe cale de consecinţă. Observând atent, cei care deja îşi adjudecă dreptul de „stăpâni ai lumii” au găsit soluţia: au pus de o criză, dar una de „mare calibru”, care să-i „liniştească” pe cei „neliniştiţi”. Însă, ca orice criză majoră şi aceasta a produs deja şi un efect de bumerang, decurgând din reacţia firească a celor loviţi puternic de ea, efect care a ajuns să ameninţe complicatul angrenaj al Suprastatului numit „Uniune”, punându-l sub semnul întrebării.

---

2. Prof. dr. Gheorghe Funar, *Holocaustul împotriva românilor*, Ed. GEDO, Cluj-Napoca, 2010, 687 p.

În anul 2003, autorii cărții menționate, cu profesionalism, cu bune intenții şi bună credință lansaseră această previziune.

Vremelnicii lideri locali, dar şi cei de la „Centru”, s-au speriat cu adevărat iar unul dintre ei a spus-o deschis: „*Europa nu a fost niciodată atât de aproape de explozie!*”

Era vorba despre „Uniunea Europeană”. În context, chiar de Europa însăşi. Ce-i de făcut? Întrebare dilematică!

Din corul pe mai multe voci ale întrunirii la „cel mai înalt nivel” n-a ieşit însă soluția firească.

Pentru că acolo, „sus”, se gândeşte altfel. În planul himeric al „stăpânilor lumii”, lansat şi prin amintita „recomandare otrăvită” din 2006, sunt cuprinse şi „Uniunile” zonale (megaformațiuni politice/suprastatale), ca etapă intermediară în drumul către preconizatul „Imperiu global” în care amalgamarea planetară ar urma să se desăvârşească, într-o aşazisă „Nouă Ordine Mondială”.

Revenind la Europa, orice minte rațională îi doreşte să fie unită, fericită, să trăiască în pace, să fie capabilă să-şi apere valorile şi speranțele. Dar la o asemenea împlinire nu se poate ajunge decât într-o *Europă a națiunilor suverane şi a Statelor lor naționale independente*, care pot angaja între ele dar şi la nivel planetar multiple relații, raporturi, convenții, tratate, reciproc benefice, de natură să permită, operativ şi eficient, rezolvarea problemelor prezente şi viitoare.

Numai aceasta poate fi soluția firească pentru depăşirea situației limită la care s-a ajuns la nivel planetar, în context şi pentru a evita „explozia Europei” – bătrânul continent, leagăn al civilizației dar şi chinuit în timp istoric, până azi, de atâția lideri vremelnici şi neautentici, care au alergat după himere.

Cartea menționată la început a avertizat în 2003 că „mai devreme iar nu mai târziu” poate veni „explozia” dacă se va merge în continuare pe soluții nefireşti ce sfidează legitatea istoriei.

Redăm previziunea-avertisment din finalul cărții:

<Națiunile europene ai căror lideri vremelnici au semnat „aderarea” şi „integrarea”> „deveniseră victimele uneia dintre cele mai mari prefăcătorii colective ale secolului XX, care din acest punct de vedere merită să fie aliniată lângă visele de autoamăgire ale comunismului.

Mai curând, poate, iar nu mai târziu, fantezia marelui proiect european se va dărâma, biruită de realitate, distrusă de toate acele contradicții pe care, în ambițiile ei demente, n-a fost în stare să le prevadă şi pe care n-ar fi putut niciodată să le rezolve. Dar

(...) va lăsa în urma ei distrugeri cumplite: un pustiu din care popoarele Europei vor avea nevoie de mulți ani ca să se trezească iar la viață" (p. 314, s.n.).

*

Scrutând evoluția istorică a lumii, a Epocii moderne îndeosebi – epocă a suveranităților naționale –, în context şi situația României, timp de aproape 50 de ani de carieră universitară în domeniu, folosind din plin, pentru prima dată astfel, şi cartea aceasta, am ajuns la concluzia că societatea modernă, care trebuie să asigure în sfârşit *armonia socială şi democrația reală*, a fost deviată de la mersul ei firesc şi adusă în cea mai primejdioasă situație limită, de către Conspirația neoimperialistă mondială.

Depăşirea acestei situații se poate realiza *numai printr-o nouă renaştere națională*, prin aportul forțelor politice pozitive ale fiecărei națiuni şi concertarea lor la nivel mondial, căci primejdia este planetară[3].

25.XII.2011, în ziua de Crăciun, în marea sărbătoare strămoşească a creşterii luminii, Crăciunul geto-dac, adoptată de Biserica creştină ca mare sărbătoare a naşterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Conf. univ. dr. G.D.Iscru

---

[3]. Conf. univ. dr. G.D.Iscru. *O nouă introducere în epoca modernă. Cu privire special la istoria națională*, Ed. Proema, Baia Mare, 2010, 512 p.